

DREVEŠA

Tone Pavček

Drevesa pred strogim obrazom kasarne
se ne menijo za ljudi.

Lepa stoje in glavé postarne
umiva jim dež in čas modri.

Ravna stoje; brez misli, brez želje.
Srečnejša in vse bolj mirna od nas.
Njim je dano eno samo povelje:
rasti in pasti, ko pride čas.

Mi hodimo dan za dnevom pod njimi
naivni, mračni ali kakršnikoli že
in z zavistjo gledamo v pomladi in zimi
drevesa, ki vedno enako ravna stoje.

A drevesa, lepa drevesa pred nami
se ne menijo za ljudi
in raz sebe z vejami kakor z rokami
osipajo sneg ne človeških skrbi.

Drevesa, kasarna, življenje, drevesa ...
O, pet in več življenj bi mi treba biló,
da bi se dokopal morda do nečesa,
kar samo ta ravna drevesa vedo.

Potem bi umolknil in rasel z njimi.
Potem bi z dlanjó, ki zdaj bedna drhti,
osipal kot ona sneg v trdi zimi
ljudem vsaj najmanjše od malih skrbi.